

Vindmølleindustrien leger med borgerne

Peter Prinds
pens. overlæge
Koldingvej 201, Christiansfeld

Nu byder miljøministeren på gratis middag til potentielle vindmøllenaboer.

En god dialog er karakteriseret ved, at man lytter og argumenterer på et reelt grundlag.

Vindindustrien har derimod set ytringsfriheden som et problem, har skødet kirken for at blande sig i vindmølleopstillingen, sendt Miljøstyrelsens rejsehold og kommunale forvaltninger i front for at promovere deres produkt, samtidig med at de beklager sig over, at potentielle naboer også søger informationer andre steder.

Man arbejder med forbrugerbetalt støttekroner til kommuner, symbolske erstatninger til naboer og støtte til lokale foreninger.

Sidste bud er gratis mad og drikke til de borgere, der gennem elafgifterne selv betaler gildet.

Landvindmøllers berettigelse har man baseret på opfyldelse af energiforliget, hvor landvindmøller 2020 skal bidrage med ekstra 500 MW til at forøge vindandelen af vores elproduktion til 50 pct. samt på målet om at gavne klimaet gennem mindskning af verdens CO₂-udledning.

Allerede i dag er målet om de 500 MW ifølge energiministeren næsten nået.

Danmark har i dag en eksport, der matcher vindmølleproduktionen. Da man allerede i dag eksporterer elektricitet, vil eksporten med opstilling af flere møller kun øges. Strømmen eksporteres med en forbrugerbetalt støtte, der langt overskrider markedsprisen.

Støjgrænserne skal ned

Formandskabet for Det Miljøøkonomiske Råd pointerer: »Dansk støtte til vindproduceret el har ingen direkte klimaeffekt. Flere vindmøller reducerer behovet for CO₂-kvoter i Danmark, men de frigivne kvoter vil på et eller andet tidspunkt blive brugt andre steder i Europa. Bundlinjen er, at CO₂-udledningen i Europa over tid ikke afhænger af antallet af danske vindmøller.«

Aalborg Universitet angiver, at støjgrænsen skal nedsættes ved alle vindhastigheder.

Dansk Selskab for Arbejds- og Miljømedicin angiver, at støjgrænsen skal sættes ned.

Vestre Landsret har afgjort, at naboer, selv om møllerne opstilles efter reglerne, er erstatningsberettigede, og Det Miljøøkonomiske Råd angiver, at vindenergi under gældende forhold ikke gavner overhovedet.

Tværtimod fjerner den incitamentet for at finde frem til en energiform, der rent faktisk kan konkurrere med kul.

Danske borgere bidrager med milliarder af skattekrone og elafgifter, der fordeles til lodsjere, vindmølleopstillere og nu til "gratis middage, vine og selskabslege" uden nogen positiv indvirkning på klimaet overhovedet.

Mens vindindustrien leger med borgerne, smelter indlandsisen.

Gadeidrætten er ikke kommerciel

VIBEKE FRANK
bestyrelsesformand
GAME

Er Danmark ved at få en ny progressiv idrætspolitik? Måske. Kulturministeriet har lagt en udredning om idrættens økonomi og struktur på Folketingets bord. I JP's dækning af de aktuelle forhandlinger på Christiansborg om dette oplæg lægges der op til, at "et nybrud i dansk idræt" er på vej. Dette er måske at tage munden for fuld?

De to største og ældste idrætsorganisationer – DGI og DIF – er nemlig godt i gang med at forpurre nybruddet til fordel for en fastfrysning af status quo.

Deres veltrænede lobbymaskiner har haft succes med at sprede rygter i medierne og på Christiansborg om, at gadeidrætten skulle være kommerciel. Faktuel forkert. Samtlige initiativtagere til en national platform for gadeidræt er organiseret som non-profit-foreninger med en stærk kommunal forankring.

Med en årlig statsstøtte fra tipsmidlerne på over en halv milliard kroner er DIF og DGI ubestridt de mest begunstigede i dansk idræt. Til sammenligning får gadeidrætten nul kroner fra tipsmidlerne.

Det ville derfor klæde de to meget store organisationer at have format til at give plads til nytænkning, der støtter den stigende andel af danskerne, som vælger at dyrke idræt uden for de traditionelle strukturer.

Aktuelt dyrker 22 pct. idræt i foreninger, mens 50 pct. dyrker udendørsidræt på egen hånd.

Vækstlag for idræt

Gadeidrætten har gennem de seneste 10 år bevist sit værd og rummer et stort potentiale i forhold til at nå den yngre og fysisk mindre aktive del af dem, som ikke er en del af DIF og DGI. Med bedre koordinering på tværs af kommunerne og gadeidrættens aktører vil det være muligt at skabe et vækstlag for dansk idræt. Dette vil være et frisk pust i et foreningsliv, som i stigende grad har svært ved at rumme dem, som ikke lige passer ind.

Den traditionelle idræt er godt i gang med at udvikle sig til en lukket klub for middelklassen, og kun 3,6 pct. af medlemmerne i DGI kan prale af at have en anden kultur med i bagagen. Der er således langt op til de 10 pct., som indvandrerne udgør af den samlede befolkning.

Til sammenligning har 66 pct. af deltagerne i GAME's aktiviteter i gadeidræt anden etnisk baggrund end dansk samt en tilsvarende høj

To ud af tre deltagere i GAME's aktiviteter i gadeidræt har en anden etnisk baggrund end dansk. Arkivfoto: Stine Bidstrup

andel af de frivillige, som muligvis aktiviteterne i 32 boligområder fordelt over hele landet. En evaluering fra Syddansk Universitet bekræfter værdien af disse aktiviteter og peger på, at fire ud af 10 af dem, som er inaktive, når de møder op, bliver aktive via gadeidrætten.

Skuffede over DGI og DIF

Vi er dybt skuffede over, at DGI og DIF for egen vindings skyld tilsyneladende kaster sig over små og økonomisk meget svage foreninger.

Vi håber ikke, at kulturministeren eller ansvarlige politikere vil lade sig påvirke til endnu en gang at forbigå de medlemsmæssigt succesfulde foreninger, som bl.a. står bag gadeidrættens fælles platform. Støtte til vores frivillige arbejde vil styrke mangfoldigheden og begrænse idrættens sociale slagside.

Vi tror på, at der er politisk vilje til at give Danmark den progressive idrætspolitik, som det høje støtteniveau giver plads til. Vi håber derfor, at JP får ret i sin profeti om, at der kommer et nybrud i dansk idræt.

Pølesnak i Kina

Nu skal der danske pølser på menuen hos 1,3 mia. kinesere, og det vil skabe nye danske job, skriver JP 28/4. Men er det nu sandt?

Ifølge fødevarerminister Dan Jørgensens pølseaftale med kineserne er tre større "danske" producenter blevet godkendt til at sælge forarbejdet kød i Kina. Det drejer sig om Tulip Vejle, Tulip Svenstrup og 3-Stjernet i Horsens. Og ifølge direktør Søren Gade fra Landbrug & Fødevarer betyder aftalen »både eksportkroner til statskassen og fastholdelse af gode danske arbejdspladser«. Spørgsmålet er dog, om der er dækning for direktørens luftige påstand.

Tulip, der er et datterselskab af Danish Crown, har tre fabrikker i Tyskland, hvor man benytter prisbillig arbejdskraft til at opskære slagtesvin, fremstille pølser m.m. Hvis Kina-orderne fortrinsvis placeres på de tyske fabrikker, opnås der ingen ekstra jobgevinst i Danmark.

Hvad angår 3-Stjernet A/S, er forholdene endnu mere spegede. Kina vist ligger virksomhedens hovedsæde i Horsens, men den er ejet af finske Atria Plc, så overskuddet ryger til Finland. Selvom 3-Stjernet markedsfører sig som den førende producent i Danmark af salami og spegepølse, importerer virksomheden en betydelig del af sine "danske" produkter som færdigvarer fra Tyskland og Sverige.

I sidste ende kan den danske pølseaftale komme til at betyde flere job – i Tyskland og Sverige.

Kjeld Hansen
gårdejer
Druebjerggård, Tåstrupvej 31, Klippinge

Ret til et ordentligt liv

JP har i et par artikler 21/4 og 27/4 fortalt om unge piger, som er blevet sendt på genopdragelsesrejse til fødelandet.

Især behandlingen af Kefah Abdelghanis sag, finder jeg, er en ommer.

Vi kan simpelt hen ikke være bekendt at sende hende tilbage til de forhold, hun er flygtet fra.

Danske myndigheder finder ikke, hun er truet.

Nej, nok ikke fra de jordanske myndigheders side, men hun har da om nogen krænket familiens ære ved at flygte med fire sønner, som manden har forældremyndigheden over.

Såkalde æresdrab er ikke ukendt i muslimske familier, og hun har da ret, når hun siger, hun er truet.

En anden begrundelse er, at hun kan søge de jordanske myndigheders beskyttelse mod vold.

Ved man ikke i flygtninge-nævnet, at der i Jordan før krigen i Syrien var ca. en halv million flygtninge. Hvis de jordanske myndigheder skulle beskytte alle de kvinder, der bliver udsat for vold i disse familier, tror jeg ikke, de kunne lave meget andet.

Først i 2011-12 tog man emnet op i Folketinget, men i 2002 blev en 15-årig pige sendt ud af landet, fordi hun var blevet for dansk. Det er netop de piger, der gerne vil integrere sig, der er truede. Bopælskommunen har nu pligt til at reagere; men her kan man ikke finde papirerne fra dengang.

Reglerne ser ud til mere at skulle skræmme forældrene end hjælpe de piger, det er gået ud over. Man skal lige forestille sig en 15-års pige i et fremmed land, måske låst inde af famili-

en. Nej, her er en ung kvinde, der er blevet svigtet på det grusomste, først af familien og nu af danske myndigheder. Det må vi rette op på, andet kan vi ikke være bekendt.

Birthe Ravn
Erritsøgårdvej 55, Fredericia

Folketing med idéer

Med grundloven af 1953 øgede man antallet i Folketinget til »højest 179«. I en situation, hvor man har kvalt alt initiativ i administration, vil nogle medlemmer af det høje ting, alle med lang anciennitet, reducere antallet, fordi de åbenbart er bekymrede for, at nogle medlemmer med evne til strategisk tænkning skulle få idéer. Risikoen er jo, at de får fat i politik som praktisk problemløsning uafhængigt af embedsværkets massive vægt. Idéen i forslaget er svær at se.

Peter Jensen
Perikonvej 4, Silkeborg

Ingen paranoia her

Johnny Baltzersen skriver i avisen 23/4, at min beskrivelse af Lærere for Fred (kronik 16/4) er præget af langtidsholdbar koldkrigsparanoia. Samtidig benægter han, at Sovjetunionen forsøgte at påvirke meningsdannelsen i Vesteuropa via fredsbevægelser.

Der er imidlertid hverken tale om koldkrigsparanoia hos PET eller undertegnede. Tværtimod er det et veldokumenteret og velbeskrevet faktum, at Sovjetunionen via front-, venskabs- og fredsorganisationer aktivt søgte at påvirke meningsdannelsen og derigennem den politiske beslutningsproces i både Danmark og andre europæiske lande un-

der Den Kolde Krig. Baltzersen benægter også, at der var forbindelser mellem Lærere for Fred, hvor han var et centralt medlem, og Danmarks Kommunistiske Parti (DKP), hvor han også var medlem. Vi må med andre ord forstå, at det var helt tilfældigt, når Lærere for Fred, der var domineret af organiserede kommunister, slavisk fulgte parolerne, som de blev udlagt af DKP, Samarbejdskomitéen og Sovjetunionen.

Ifølge Baltzersen var man nemlig udelukkende drevet af et ønske om at bevare verdensfreden ved at modvirke oprustning og angsten for atomkrig.

Han undlader imidlertid at nævne, at man ganske ensidigt rettede fokus på Vesten og krævede nedrustning her. Fra midt i 1970'erne opstillede Sovjetunionen et stort antal atombestykkede SS20-mellemdistanceraketter.

Våbnene var bl.a. rettet mod vesteuropæiske storbyer.

Med andre ord et klart eksempel på oprustning, endda med atomvåben, men Lærere for Fred vendte sig ikke mod den sovjetiske oprustning. Tværtimod vendte man sig mod Natos dobbeltbeslutning fra 1979, der var et forsøg på at bremse denne atomoprustning i Europa.

Udgjorde den sovjetiske oprustning da slet ikke nogen fare? Var sovjetiske kernevåben ufarlige, mens kun de vestlige truede verdensfreden?

FN skulle ifølge Baltzersen i 1986 have givet sin fredspris til Lærere for Fred. Jeg indrømmer, at det er nyt for mig. Mig bekendt uddeler FN nemlig slet ikke nogen fredspris.

Martin Kryhl Jensen
historiker
Kildebakken 4 1, Søborg